

Không quên anh em, không bỏ bä

“Bây giờ táng, tá, úy, con lai, sä Mä, H.O., vät biän, ‘cäi täo’ ai cũng ra đi näc ngoài. Chä còn läi nhäng thäng phä binh, cô nhi quä phä và sau cùng là tä sĩ. Xin đäng quên chúng tôi, đã 25 năm rồi.” Đây là nhäng läi kêu gọi thäng thiät trích trong bän báo cáo của Thäng Phä Binh-Biät Khu Thä Đô đäa ra năm 1999. Mäi mät năm sau, bây giờ đã là năm 2010, đã có biät bao nhiêu thäng phä binh đã qua đäi trong ngäm ngủi, xót xa, mang mäc cäm của nhäng ngäi hoàn toàn bä bä quên. Đän vä, chiän häu, các chä huy bây giờ ở đäu? Huy chäng, täng läc và nhäng läi khen täng, nhäng lá thä häu phäng, tình nghĩa em gái thăm tiän đän, nhäng läi nhäc ve vuät, nhäng vòng hoa chiän thäng còn läi nhäng gì cho hôm nay.

“Không bỏ anh em, không bỏ bä bä,” nhäng khi rút lui khäi chiän träng, cäp chä huy rời bỏ đän vä, chúng ta đã bỏ läi hàng chục nghìn thäng binh trên quê häng, có khác chi bä anh em đang chäy máu läi giäa vùng đät đäch. Khi kä thäng trän thu đän chiän träng, nhäng ngäi thäng binh này näu không nhän đäc “phát súng ân huä” đä có đäc cái chät täc thì, khäi chäu đäng nhäng näi đau đän thì cũng chäu mang vät thäng tät, không hä đäc cäu chäa. Trong cuäc säng còn ngút läa hän thù, đäi xä phân biät, sä säng của ngäi thäng binh cũng nhä là xác chät còn häi thä, trong khi ngäi lành län còn bä khinh miät, cuäc säng vät vä thì ngäi phät tät, đi đäng khó khăn chä còn là kiäp säng thäa mang gánh näng cho nhäng ngäi thân thuäc

trong gia đình.

Chúng ta đi gọi là “mang theo quê hương” nhưng bây giờ bị bắt bao anh em, bọn bè chí n hũ. Họ nhìn theo bọn cũ đi của chúng ta may mắn được ra khỏi nhà tù và nhìn lại hoàn cảnh mình, chấp nhận với sự phẫn nộ nghèo nhưng vẫn còn đặt niềm tin vào những người mà họ đã là chí n hũ, mà họ thì sống chết có nhau. Vì vậy ra đi của họ như triêu ngọ và bị bắt, bọn lãnh, bán chính thức, con lai, H.O. đã gây ra nhiều tâm lý thất vọng cho những người không được đi u kiển, nhất là cho thành phần những người binh, giới đây trên đời dành sống trong hoàn cảnh tăm tối vô vọng. Nhiều người đã lập luận cho rằng một thế giới binh mù hai mắt, hay một hai chân chột hẳn đáng thế giới và xứng đáng được được người Hoa Kỳ cứu mang hẳn là một sĩ quan tù “cố gắng” ba hay bốn năm. Nhưng trong hoàn cảnh này, chúng ta làm gì hẳn được.

Vài năm sau khi miền Nam mất, các chí n hũ, tù nhân “cố gắng” đang nằm trong nhà tù và nhân dân miền Nam mong chúng ta trở về quang phục lại quê hương, giới thoát cho họ khỏi cảnh nô lệ lầm than. Nhưng chuyện này không bao giờ thực hiện được. Các chí n hũ của chúng ta thì mong các đàn anh, các thế giới lãnh, các vị chức huy cũ có thể giúp may mắn ra đi, sống nghĩ lại tình đồng đội, chí n hũ để tìm cách giúp đỡ cho họ, nhất là một niềm an ủi cụ thể cho những người thiêu may mắn. Nhưng chúng ta đã làm gì để đáp ứng với lòng mong đợi này? Từ năm 1975 đến nay, họ hỏi giới chúng ta chia sẻ một thế giới lãnh hay một sĩ quan cao cấp nào có thể kêu gọi hay hành động để thế giới là “không quên anh em, không bỏ bọn bè,” mà chỉ đóng vai diễn khán bên ngoài, coi mình như người ngoài cuộc.

Trong một bức thư chân tình cách đây vài năm trong một “Chuyện Trò Cùng Đồng Đội” trên báo Người Việt, một thế giới binh VNCH trong một bức thư gọi là gọi các niên đồng đội đã than thở rằng các anh rất vui mừng khi thấy các niên đồng đội ra khỏi nhà tù, lại vui hẳn khi thấy các niên đồng đội được xuất ngoại, hy vọng họ sẽ làm một điều gì đó cho đồng đội và cho đồng đội, nhưng quí là đau lòng khi ngày nay, lại thấy các niên đồng đội trở về ăn chửi, họ như thế bên cảnh những cảnh đời khổ đau đen tối của những đồng đội cũ. Trong hàng chục nghìn đồng đội và bạn bè chí n hũ mà ngày trước các anh đã bỏ ra đi, đã có mấy ai nghĩ chuyện viếng thăm chút vật chất hay cho một đồng đội thế giới binh ngày trước có một chút thì giới thăm viếng, thế giới nén nhang đồng đội sĩ quan Nghĩa Trang Quân Đội Biên Hòa. Cùng là đồng đội, chúng ta là những kẻ may mắn đi với người bị bắt hẳn, chúng ta là kẻ nhanh chân đi với người chậm chân đi, còn có thể với nhau như thế, mong giới những kẻ chí n hũ thế giới lòng thế giới xót hay sẽ đi về công bằng, không phân biệt đi với người chí n hũ cũ.

Nhưng có giới của đồng đội bào hỏi giới họ chấp nhận giới san sẻ cho thế giới binh quê nhà, thế giới bù đắp giới gây quí cho đồng đội bù đắp trình diễn văn nghệ, không chấp nhận và kiêu mịn đồng đội dàng bằng một bù đắp gây quí của một người đi trong nhà tù như thế giới người Tim-Aline Rebeaud

Ngày Thanksgiving Bình

Tác Giả: Huy Pháng

Chúa Nhật, 25 Tháng 7 Năm 2010 07:40

hay các cuộc gây quỹ cho nạn nhân bão lụt. Thanksgiving mùa thì nên hỏi người luôn luôn là người vui mừng, không phải chỉ đi với các nạn nhân mà còn đi với nhà cảm ơn Công Sĩ vì chúng ta chia công việc với họ, trong khi Thanksgiving VNCH không bao giờ là một tiêu chuẩn của bất cứ một tổ chức quan nào đi nữa chỉ đi Công Sĩ.

Nhưng buổi ca nhạc ngoài trời nhóm mục đích gây quỹ giúp Thanksgiving trong mấy năm gần đây, tuy số tiền thu được mỗi năm khá cao, nhưng số tiền gửi vào qua hàng trăm hội đoàn gửi là bác ái của người ngoài nước giúp người khó khăn trong nước, chỉ là con số nhỏ nhoi, khiêm nhường. Số tiền năm chẵn hay một trăm đô la đi với người Thanksgiving bắt họ nhún vai là câu nói "tiền vào nhà khó nhó tiền vào nhà trống." Ba mươi lăm năm nay, người Thanksgiving trở nên cũng đã 55 tuổi, nhưng người già đã qua đời hay bệnh hoạn, tất cả đều mang một cảm giác buồn rười rượi sau cuộc chiến. Một người tàn tật què cụt đã đáng Thanksgiving, một người lính hy sinh một phần thân thể trong lúc chiến đấu không ngừng để cho chúng ta đem lòng Thanksgiving hỏi mà còn cho chúng ta sự kính trọng và mang ơn.

Ba mươi lăm năm qua, người lính lành lặn đi ra nước ngoài đã có một đời sống no đủ êm ấm, con cái có học hỏi hành, nhưng người lính đi, với tâm thân tàn phế, trong một chế độ thì tất yếu nên buồn như người Thanksgiving trở nên kiêu căng, vô cảm, cuộc sống họ sẽ ra sao? 400,000 anh em của tù nhân chính trị và gia đình họ sẽ nuôi được 20,000 Thanksgiving với chỉ \$1.00 mỗi tháng. Chúng ta một hạt rưỡi, không còn chính phủ, không còn Bộ Cựu Chiến Binh, không còn đi với, chỉ còn chút tình với người người thua thiệt.

Ra hỏi người chúng ta còn mang theo Ngày Giỗ Tổ, Ngày Quân Lực, Ngày Quốc Hồn, các Lễ Trung Thu để tiêu thụ bánh nướng của Tàu, có thêm Ngày Mẹ, Ngày Cha và cả ngày Halloween quá quái, nhưng không có một Ngày Thanksgiving cho riêng với truyền thống đạo nghĩa của người Việt Nam.